

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 121 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1954 til 31. marts 1955.

(Lovforslaget findes i tillæg D. sp. 1; fremsættelsen findes i tidenden sp. 1018).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Kolbjørn: Grundloven af 5. juni 1953 har ændret tidspunktet for fremsættelsen af forslaget til finanslov. Forhåbentlig vil dette i forbindelse med hensigtsmæssige reformer i opstilling og behandlingsmåde hjælpe til at gøre statens budget overskueligere, formindskede spændvidden mellem forslaget og den endelige lov og begrænse tingets og finansudvalgets arbejde med ændringsforslag af forskellig karakter og omfang. Samtidig må den ny grundlov formentlig medføre en ændring af finanslovdebattens form, i det mindste hvad første behandling angår.

Det kan næppe være frugtbart at lade denne blive en gentagelse af den storpolitiske debat, der fandt sted i forrige måned på grundlag af den redegørelse, statsministeren i henhold til grundlovens § 38 afgav om rigets almindelige stilling og de af regeringen påtænkte foranstaltninger. Behandlingen må formentlig i højere grad end tidligere søges koncentreret om finanslovsforslaget som sådant. Her spiller det naturligvis ind, at vor finanslov i det store og hele alene er et budget, hvis allerfleste poster er bestemt af gældende love. Også skatteudskrivningens højde fastsættes i vort land ved særlig lov. Folketinget har netop i de allersidste dage haft lejlighed til at drøfte en række aktuelle herhenhørende spørgsmål i forbindelse med behandlingen af forslagene om ligningsloven og om forlængelse af indirekte skatter. Jeg har bestræbt mig for at tilrettelægge mine bemærkninger som socialdemokratiets ordfører ud fra dette grundsynspunkt, ihvorvel jeg er mig fuldt bevidst, at finanslovens behandling først efterhånden kan finde sin nye form.

Det første, der falder i øjnene ved en foreløbig og flygtig gennemgang af forslaget, der med anmærkninger omfatter ikke mindre end 2 488 trykte spalter, er den meget betydelige vækst på driftsbudgettets § 5, skatter og afgifter. Mens det i fjor fremsatte finanslovsforslag havde budgetteret en indtægt på 2 801,8 mill. kr., er posten på det forelagte forslag opført med 3 233,8 mill. kr., altså en stigning på 432 mill. kr. Det må dog understreges for det første, at disse indtægter på forslaget er beregnet opnået uden skatteforhøjelse, og for det andet, at en væsentlig del af stigningen er formel. Indtægten af væneskat og tillægsindkomstskat, der forrige år kun posteredes med 39 mill. kr., er denne gang opført med 262 mill. kr., altså 223 mill. kr. mere. Lovene om disse skatter var jo nemlig ikke ved finanslovsforslagets fremsættelse forlænget for hele finansåret. De blev det senere, og vi kom til at betale disse skatter. Jeg anser det for et fremskridt i retning af klarhed og overskuelighed, at den højtærede finansminister nu kalkulerer med skatter, som regeringen anser det for nødvendigt og politisk muligt at forlænge, uden ved den nævnte indkalkulering at foregribe enkeltheder i de endelige forslag.

Der har været megen usikkerhed på dette punkt. For nogle år siden begyndte man at indregne indirekte afgifter, der tænkte forlænget. Nu har man, såvidt jeg kan overskue det, taget skridtet fuldt ud. Jeg takker den højtærede finansminister herfor. Det er efter min opfattelse et af midlerne til at få en mere realistisk og talende finanslov. Også for de indirekte afgifter gør et posteringsforhold sig gældende, idet 99,5 mill. kr. af indtægterne ved disse, der tidligere anvendtes til afskrivning på reguleringskontoen i nationalbanken, nu indgår direkte i statskassen.

Jeg opgør da den øgede skatteindtægt, forslaget regner med, til 108,5 mill. kr. for statsskattens vedkommende, hvortil kommer en forventet øget indtægt for den fælleskommunale udligningsfond på 31 mill. kr. Selvom dette beløb jo er langt lavere end den formelle forøgelse af skatteindtægterne med 432 mill. kr., er det anseligt nok. Der melder sig her først spørgsmålet: Kan statens udgifter ikke nedbringes? Det er selvfølgelig at spørge således, og hele finanslovbehandlingen gennem vinterens ud-